

CONV 391/02

NEW VERSION

CONTRIB 136

FØLGESKRIVELSE

fra: sekretariatet
til: konventet

Vedr.: **Bidrag fra Michel Barnier og Antonio Vitorino, medlemmer af konventet:**
"En bedre koordinering af de økonomiske politikker"

Generalsekretæren for konventet har modtaget vedlagte bidrag fra Michel Barnier og Antonio Vitorino, medlemmer af konventet.

Det Europæiske Konvent**– 7. november 2002 –****På vej mod en bedre samordning af de økonomiske politikker
Bidrag fra Michel Barnier og António Vitorino til Det Europæiske Konvent**

Den økonomiske politik, der føres i den enkelte medlemsstat, er og vil fortsat være et nationalt anliggende. Men samordningen af disse politikker er en fælles forpligtelse. Denne forpligtelse skal overholdes bedre, hvilket de seneste måneders vanskeligheder i høj grad har vist.

På dette område er det imidlertid ikke nok at opstille en række spilleregler: kampdommeren skal også have tilstrækkelig autoritet til at sørge for, at reglerne følges, ligesom det er nødvendigt, at beslutningsstrukturerne tilpasses efter det, der står på spil. I den henseende er visse reformer af traktaten nødvendige.

Arbejdsgruppen vedrørende økonomisk governance har indkredset de vigtigste spørgsmål, som nu skal drøftes på konventets plenarmøde. Det forekommer os at være vigtigt i korte træk at give en begrundelse for, at det er nødvendigt at tilpasse vores traktater.

1. Hvad skal der til, for at de fælles forpligtelser bliver overholdt bedre?

Her på dette sted handler det ikke om at sige noget om, hvilken *art* fælles regler, der skal vedtages. Drøftelserne herom fortsættes - men uanset hvad de munder ud i, er én ting sikkert: for at kunne fungere har Den Økonomiske og Monetære Union behov for en fælles samordningsdisciplin. De indgåede forpligtelser skal overholdes.

I øjeblikket retter Kommissionen blot en henstilling til Rådet om *de overordnede retningslinjer for de økonomiske politikker* og udsteder *de advarsler*, som er fastsat i stabilitetspagten. Rådet kan uden vanskeligheder ændre indholdet i disse henstillinger.

Der er ingen grund til at komme nærmere ind på, hvor vanskeligt det kan være for en repræsentant for en regering at give en kollega i Rådet en advarsel. Dette er en situation, der frister til at indgå kompromiser, der påvirker troværdigheden af mekanismerne til samordning af den økonomiske politik.

Kommissionen anbefaler på det grundlag, at henstillingerne ændres til *forslag* til overordnede retningslinjer for de økonomiske politikker og til de advarsler, som er fastlagt i henhold til stabilitetspagten. Det vil med andre ord være påkrævet, at Kommissionen giver sit samtykke til ændring af disse forslag, medmindre Rådet enstemmigt vedtager at ændre dem. Det er den sædvanlige arbejdsgang i henhold til traktaten.

Ved hjælp af en sådan tilpasning vil det være muligt:

- at give Kommissionen mulighederne til at få samtlige medlemsstater til at overholde reglerne
- at sikre, at politikkerne fortsat gennemføres og hænger sammen på fællesskabsplan.

2. Hvorledes skal udstedelsen af advarsler vedtages?

Arbejdsgruppen vedrørende økonomisk governance har generelt anerkendt vigtigheden af, at Kommissionen selvstændigt kan udstede en første advarsel til en medlemsstat, hvor der måtte være risiko for et udfordrsmæssigt stort underskud.

For at beslutningsprocessen kan være effektiv, bør den pågældende medlemsstat desuden være udelukket fra at stemme om advarslerne.

Traktaten giver allerede nu hjemmel for en sådan udelukkelse, når Rådet skal pålægge en stat at rette op på et uforholdsmæssigt stort underskud - men denne præcisering er ikke medtaget når det gælder afstemningen om advarslerne. I sagens natur vil den pågældende stat i almindelighed være imod enhver form for advarsel. Det forekommer logisk at udelukke staten fra at stemme, således at inhabilitet undgås. Det ville også være det mest retfærdige: det må nemlig konstateres, at de mest folkerige stater på grund af

stemmевægtningen lettere kan undgå advarsler end andre, da det er lettere for dem at danne en koalition med henblik på at nå op på et blokerende mindretal. Retfærdighed og effektivitet er to tungtvejende grunde til, at traktatens bestemmelser tilpasses på dette punkt.

3. Hvorledes skal medlemsstaterne i euro-zonen træffe fælles afgørelser?

Euro-zonens grænser skulle ideelt set være sammenfaldende med EU's grænser. Men eftersom en række medlemsstater endnu ikke er med i euro-zonen, og da dette antal vil stige med udvidelsen, vil dette naturlige mål formodentlig ikke blive nået de første mange år.

Man er i den henseende nødt til at kunne forestille sig, hvor vanskeligt det vil være for et udvidet EU med næsten 30 medlemsstater at fungere. De beslutningsmekanismer, der i dag er fastlagt i traktaten, er ganske enkelt ikke tilpasset til euro-zonens behov. Det hører til almindelig sund fornuft at bemyndige de stater, der er med i euro-zonen, til sammen at træffe afgørelse om de spørgsmål, der vedrører euroen.

Hvis den nuværende situation fastholdes, vil dette føre til handlingslammelse. EU vil i 2004 bestå af flere medlemsstater, der står uden for euro-zonen, end medlemsstater, der er med i denne. Euro-gruppen, der blev oprettet af Det Europæiske Råd i 1997, er blot et uformelt debatforum for de deltagende stater. Gruppen har helt klart en nytteværdi og kan fortsætte som uformelt diskussionsforum. Men sådan som traktaten er udformet i øjeblikket, er det udelukkende Rådet (økonomi- og finansministrene), der kan træffe afgørelser. Til at tage stilling til f.eks. spørgsmål om uforholdsmæssigt store underskud inden for euro-zonen, spørgsmål om valutapolitik, afgørelser vedrørende medlemsstater, der ønsker at indføre euroen, eller til at tage stilling til den del af *de overordnede retningslinjer for de økonomiske politikker*, der drejer sig om euro-zonen, anbefaler Kommissionen, at der oprettes et "Økofin-råd for euro-zonen", hvor kun finansministrene fra de medlemsstater, der er med i euro-zonen, deltager, og hvor disse har beføjelser til at træffe beslutninger på områder, der er af fælles interesse for de medlemsstater, der har fælles mønt.

4. Hvorledes skal euro-zonen repræsenteres i de internationale finansielle instanser?

Euroen er i dag den næstvigtigste valuta i verden og euro-zonen udgør samlet den næststørste økonomiske og handelsmæssige stormagt i verden.

EU udnytter imidlertid ikke alle de potentielle fordele heraf på internationalt plan. Spørgsmålet om, hvorledes euroen skal repræsenteres internationalt, er *de facto* endnu ikke afklaret. F.eks. når G7-gruppens finansministre mødes, er euro-gruppens formandskab - medmindre dette varetages af en stat, der deltager i G7 - og Den Europæiske Centralbank kun til stede under visse dele af drøftelsen. Kommissionen overværer kun disse drøftelser under en endnu mere begrænset del af dagsordenen, bl.a. bekæmpelse af hvidvaskning eller finansiering af terrorisme.

I Den Internationale Valutafond har den eneste nævneværdige ændring siden 1999 været, at Den Europæiske Centralbank har opnået observatørstatus. Formandskabets holdning i internationale drøftelser bliver i dag ganske vist forberedt i samråd, men holdningen bliver ofte fastlagt på grundlag af et kompromis, der ikke gør det muligt for EU kollektivt at udvise tilstrækkelig myndighed og evne til at tage initiativ.

Konventet bør undersøge mulighederne for at afklare dette spørgsmål på en pragmatisk måde i overensstemmelse med det, der allerede er fastsat i artikel 111 i traktaten, for at der kan tages stilling til, hvorledes euroen skal repræsenteres internationalt, eller hvilken holdning, Fællesskabet skal indtage.
